

DORPSKRANT

SONNEGA



EN

OLDETRIJNE



De redactie van de Dorpskrant bestaat uit:

Gerda Schuurer
Sonnegaweg 1
Sonnega

616848

Hieke Speerstra
P.S. weg 63
Sonnega

613382

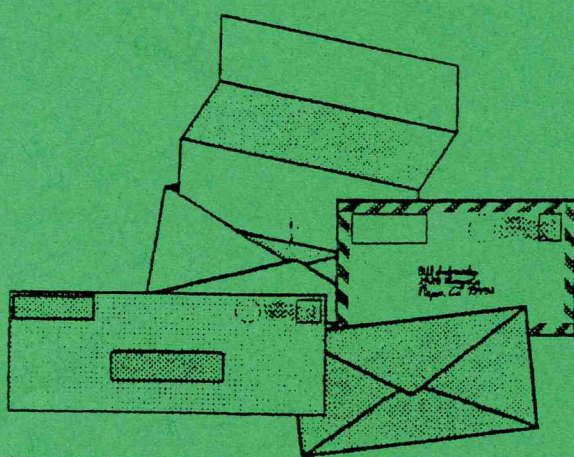
Geert Hoekstra
Sonnegaweg 67
Oldetrijne

eindredactie

+

inleveradres copy

499313



ALS U BUITEN HET BEZORGGEBIED WOONT
KUNT U VOOR € 4,00 PER JAAR ABONNEE
WORDEN VAN DEZE KRANT.
DIT BEDRAG GAARNE OVERMAKEN OP
REKENINGNUMMER: 15.85.03.724

t.n.v. PLAATSELIJK BELANG
SONNEGA/OLDETRIJNE

Hallo inwoners.

Op het moment dat ik dit voorwoord schrijf, is het weer buiten triest en de stemming in onze dorpen is bedrukt, vanwege de tragische dood van onze dorpsgenoot Dirk Groenendijk.

Dat het leven verder gaat, blijkt uit de bloeiende sneeuwkllokjes en de aankondiging in deze voorjaarskrant van het komende dorpsfeest.

In Roemenië kunnen ze onze hulp nog goed steeds goed gebruiken, U kunt het lezen in de nieuwsbrief.

Als U nog nooit van een Agapè-maaltijd hebt gehoord, kunt U deze meemaken in het Dorpscentrum.

De heren Blauwhof, Boonstra. Keuning en wijlen de heren Dijkstra en Winter hebben indertijd de geschiedenis van onze school uitgeplozen als leden van de Historische Club.

Ook de Burgerlijke stand leest U in dit blad.

De Redactie

COPY VOLGENDE KRANT VÓÓR 15 JUNI 2006

De Burgerlijke stand.

Geboren:

21 januari 2006

Maud van Dijk, dochtertje van Foppe van Dijk en
Gea Hofstee en zusje van Bo.

26 januari 2006

Elise Frederike, dochtertje van Gerben Ziel en Hedy
Wiersma.

Overleden:

29 januari 2006

Dirk Groenendijk op de veel te jonge leeftijd van 46 jaar.
Wij wensen Hester, Roos en Jacques en familie heel veel
sterkte toe in de moeilijke tijd die komen gaat.

December 2005

Onze oud inwoner **Bertram Corts**

Dorpsfeest 2006

De feestcommissie is alweer druk met de voorbereidingen van het dorpsfeest.

De data kunt u alvast noteren: 9-10-11-juni.

Het programma komt weer met veel spraakmakende activiteiten, en natuurlijk een groot scherm voor het WK verslag van het Nederlandse oranje voetbal team.

De feestcommissie.

Sonnegga Oudevrijne

DE SCHOOL.

Het levende middelpunt van het dorp is onze basisschool. Niet alleen belangrijk voor de leerlingen, maar ook voor de sociale contacten van de ouders. Vroeger waren er geen verkeersproblemen in de buurt van de school, maar toen had men te maken met andere perikelen. In het kort volgt hieronder het verhaal van bijna twee eeuwen onderwijs in onze dorpen.

De geschiedenis van het onderwijs in de dorpen Oldetrijne en Sonnega dateert van meer dan 150 jaar geleden. Uit de gegevens van de kadastrale atlas van 1832 blijkt dat er zowel in Oldetrijne als in Sonnega een gebouwtje was, waarin de kinderen les ontvingen in lezen en schrijven. Ook werden ze onderwezen in de Heidelbergse Catechismus. Rekenen kwam toen op het rooster niet voor.

Voor de school in Oldetrijne moest men naar de Weerdijk. Het zandweggetje had via een bruggetje over de Scheene verbinding met de kom van Oldelamer. Er lag blijkbaar een ruime sloot langs deze dijk, want door een zijtje (sluisje) kon men met een bootje de Scheene bereiken. Langs deze dijk lag een perceel grond van het "Dorp Oldetrijne", waarop een gebouwtje stond. De afmetingen waren: 7 meter lang en 5 meter breed. Het soort gebruik vermeldde: 'School'. Uitgaande van de huidige situatie, stond de school achter het pand van van der Lende (later van der Zee; nu Richard Boers) en het afgebrande pand van Jan van der Laan.

De school in Sonnega was in 1832 gesitueerd bij het kerkhof. Voor 1832 werd echter al school gehouden in een 'woning' ten oosten van het kerkhof. Op de kadastrale kaart is de klokkenstoel te zien. Schuin daarboven is een vierkantje getekend. Het stelt een gebouw voor met het soort gebruik: 'School'. De afmetingen waren 11 bij 5 meter.

Volgens één der leden van de Historische Club is er gedurende ongeveer 10 jaar onderwijs gegeven in dit kerkgebouw.

De nieuwe school van Oldetrijne dateert van 1835. Één en ander was waarschijnlijk het gevolg van het feit dat de beide scholen in Oldetrijne en Sonnega niet meer geschikt werden bevonden als leslokaal te dienen. Een krantenartikel meldt hierover het volgende: Op 15 mei 1835 is in het Grietenijhuis van Weststellingwerf te Wolvega overgegaan tot de publieke aanbesteding van het afbreken ener huizinge en in derzelver plaats weder opbouwen van een geheel nieuwe school te Oldetrijne.

Ook moesten worden gemaakt 12 schrijftafels met zitbanken, ieder ter lengte van 2 el en 4 palm en 3 borden, waarvan 2 ter lengte van 1 el. 16 duim en breed 1 el en 20 duim op en neergaande met een katrol. De kosten bedroegen f. 1.132.--. De laagste inschrijver was Klaas Jan Eits uit Noordwolde.

In die tijd was Jurjen Aukes Westra schoolmeester. Hij werd gepensioneerd in 1861. Zijn opvolger was meester Jacob Heinze Frankx, die hulponderwijzer te Franeker was, maar in 1868 weer vertrok.

De volgende onderwijzer was Anne Hanzas Veenbaas, die tot 1905 bleef. Tijdens deze periode werd de school verbouwd. De kerkvoogdij van Oldetrijne vond het in 1873 noodzakelijk dat de school vergroot werd. Er moest een lokaal bijkomen. De aanbesteding werd uiteindelijk gegund aan P. Bouma uit Oldetrijne. In 1877 besloot de kerkvoogdij een onderwijzerswoning te bouwen. Meester Veenbaas is 37 jaar in Oldetrijne gebleven. Er is nog een foto van hem met de leerlingen voor het schoolgebouw bewaard gebleven. Na Veenbaas kwam Y. Wiedema. Ook hij heeft een belangrijke verbouwing meegemaakt. In 1912 vertrok hij naar Menaldum en werd opgevolgd door meester Anne Zeilstra. Ook hij bleef, net als meester Veenbaas, tot zijn pensioen in Oldetrijne voor de klas staan.

In 1951 kwam meester de Jong: hij bleef tot 1956 en werd opgevolgd door Anne Moll uit Gorredijk. Hij bleef 10 jaar in Oldetrijne en na hem kwam meester Geert Hazewindus, die ook

uit Gorredijk kwam. Na een tussenjaar (1999), nam Margriet Schreuder het roer over en zij was dus de eerste leidinggevende vrouw na al die heren.

Het leerlingenaantal van een kleine school was en is vaak een onderwerp van zorg; zo ook in Oldetrijne. Volgden in 1921 nog 63 kinderen onderwijs, later liep het aantal leerlingen terug. Het dieptepunt werd bereikt in het begin van de tachtiger jaren en had tot gevolg dat sluiting van de school dreigde.

Hallo dorpsgenoten.

Ik maak even van de gelegenheid gebruik, (als typiste van de dorpskrant) omdat er ruimte over is om iets te melden.

De meesten van jullie weten denk ik wel dat ik spier- en gewrichtsreuma heb. Ik heb een paar jaar geleden links een nieuwe knie gekregen. Nu is mijn rechterknie ook helemaal stuk. Ik kwam gelijk op de spoedlijst te staan. En het ging wel heel erg snel want a.s. dinsdag 7 februari krijg ik mijn tweede nieuwe knie. Dus dat wordt weer maanden revalideren. Jullie zullen me de komende tijd dus niet vaak in het dorp zien. Maar zodra ik mijn knie weer wat kan gebruiken, zullen jullie me weer zien racen op mijn scootmobiel. Hier ben ik zo verschrikkelijk blij mee, ik ben niet meer afhankelijk van een ander, maar kan er alleen op uit als ik een frisse neus wil halen.

Ik schaamde me eerst wel dat ik een scootmobiel had. Maar ik heb direkt doorgepakt en ben Sonnega/Oldetrijne rondgereden en ik vond het heerlijk. En nu schaam ik me er niet meer voor, op de spartamed vond ik ook altijd heerlijk. Maar het afstappen werd steeds meer een probleem. Dus dit is een geweldig alternatief.

Groetjes typemiep Gerda Schuurer



Nieuwsbrief Helpende Hand Roemenië

In deze tweede nieuwsbrief willen wij u informeren over het afgelopen jaar en de plannen van onze stichting die vanuit Wolvega hulp verleent in Roemenië. Zoals u misschien weet ondersteunen we in de dorpjes Lunca Bradelui en Rastolita rechtstreeks via dominee Ferenc Nagy, onze gastheer en tolk.

Door middel van kerstpakketten, kleding en hulp bij projecten willen we iets doen aan de armoede en het gebrek aan voorzieningen daar.

De nood is nog steeds groot en ons werk is een druppel op de gloeiende plaat, maar wij willen graag die druppel zijn.

Gelukkig zijn in veel andere plaatsen andere organisaties actief.

Afgelopen winter hebben we weer ongeveer 70 kerstpakketten bij de plaatselijke winkelier samengesteld en uitgedeeld.

Behalve met de inhoud waren de mensen heel blij met de sterke tassen die de **HEMA** voor dit doel beschikbaar heeft gesteld.



Ongekend luxe tassen van de HEMA, en nog gevuld ook!!

Natuurlijk gaan we ook eind dit jaar weer naar Roemenië.

Wij betalen zelf onze reiskosten, helpt u ons met de aankoop van een kerstpakket? Op de achterkant staat hoe u ons kunt helpen.

Op deze manier komt elke euro op de plaats van bestemming.

Projecten:

Kledingacties: afgelopen jaar is vanuit Wolvega en omgeving veel kleding ingezameld en verstuurd. Voor een klein bedrag kan de plaatselijke bevolking de kleding kopen. De opbrengst wordt dan weer gebruikt voor andere projecten.

Veel van de kleding is dit jaar voor verzending gesorteerd op dames- heren- en kinderkleding, winter en zomer. Zo kan men daar het openen van de dozen afstemmen op de behoefte.

Verenigingsgebouw/bejaardenhuis:

Begin deze maand is naast kleding ook sanitair zoals wc-potten, wasbakken en bouw materiaal opgestuurd en aangekomen.



Koude lokalen, een houten WC buiten, slecht meubilair en dekens op de vloer

Dit materiaal uit een schoolgebouw dat we vorig jaar voor dit doel mochten afbreken wordt daar gebruikt in het plaatselijke schooltje, het verenigingsgebouw en een nog op te zetten klein bejaardentehuis. Een deel van de materialen zoals een systeemplafond en een vouwwand hebben we hier kunnen verkopen zodat de vrachtkosten

voor de andere materialen naar Roemenië ervan betaald kunnen worden.



Een bouwterrein voor een klein bejaardentehuis is al aangewezen

Het verenigingsgebouw bij de pastorie in Rastolita is opnieuw groter gemaakt om de jeugdgroepen die hier in de zomer komen op te kunnenvangen.

Vorig jaar hebben we geld gegeven om hiervoor een extra waterput te maken. Dit jaar is de elektrische installatie dringend aan een opknapbeurt toe. Ook dit gaat meestal met gekregen spullen van hieruit. Zo haalt de ene verbetering vaak een andere uit, maar wat zij als luxe ervaren, voldoet voor ons meestal niet aan de norm.



De "mooie" omgeving van Lunca Bradelui. Het vuilnis wordt achter de huizen gedumpt.

Tot zover in het kort de activiteiten waar we mee bezig (geweest) zijn. Als u nog vragen hebt kunt u altijd contact met ons opnemen.

Steunt u ons met een algemene gift of geeft u via ons een kerstpakket weg?

Een pakket wat we samenstellen kost ongeveer € 15,00. Daarin zit dan in elk geval:

Cacao, kaarsen, lucifers, macaroni, meel, oploskoffie, rijst, slaolie, suiker, vermicelli en zeep.



Inkopen doen in de plaatselijke winkel (70 pakketten, wat een omzet!!)

Bovendien doen we er een kleinigheid bij voor de kinderen.

Mogen we ook dit jaar weer op uw steun rekenen?

**Stichting Helpende Hand Roemenië
Gentiaan 4
8471 WG Wolvega**

Banknummer: 53.89.12.782

Namens de mensen in Rastolita en Lunca Bradelui en het bestuur:

Alvast bedankt en prettige feestdagen toegewenst,

Het bestuur van Stichting Helpende Hand Roemenië:

Harm Bron	0561-499308
Egbert Conradi	0561-613071
Sietske Wapstra- de Jong	0561-499316

AGAPÈ - MAALTIJD

op zondag 19 maart om 19.00 uur
in het Dorpscentrum te Oldetrijne.



Wat is dat?

Agapè is het Griekse woord voor Liefde.

Vroeger vierden de mensen Agapè met elkaar.

Ze droomden ervan dat je de opbrengst van de aarde eerlijk met elkaar deelt
en dat iedereen genoeg en niemand te weinig heeft .

Een agapè – maaltijd is daarom een viering waarbij je samen om tafel zit.

Ieder neemt zelf ongesmeerd brood mee wat bij binnenkomst in mandjes op de al gedekte
tafel wordt gelegd. We delen het brood met elkaar en eten het gezamenlijk.

Neem gerust ook beschuiten, crackers en broodbeleg mee.

De kerk zorgt voor boter en drinken.

Het wordt een feestmaaltijd, waar we vieren dat we als verschillende mensen
met elkaar te maken hebben en daarom samen aan tafel zitten.

We zingen liederen die we van een liedblad zelf uitkiezen.

De kinderen maken een leuke opdracht en kunnen dan ook even bij elkaar zitten.

Voor de jeugd is er spreekwoordraadsel.

Een gedicht en verhaal uit de Bijbel worden met PowerPoint toegelicht.

Het is al met al een heel nieuwsgierige beleving van het geloof.

Natuurlijk is er een collecte voor de onkosten en
een goed doel wat met voedsel heeft te maken.

Voor de muziek zorgt:

***Hidde de Koe, orgel**

***Ds. Corry Nicolay heeft de leiding,
samen met de commissieleden.**

Zondag 19 maart kunt u om 19.00 uur voor het eerst
in Oldetrijne hieraan meedoen.

Kinderen, jongeren en volwassenen,
allemaal hartelijke welkom.



Vooraf aan de AGAPÈ – MAALTIJD

brengen we een aanmeldingsfolder rond,

zodat we ongeveer weten hoeveel mensen we mogen ontvangen..

Hartelijke groet van de Voorbereidingscommissie,
namens hen Jannie Jonker, Heleen Bos en ds. Corry Nicolay.

Reisverslag Zweden

Wellicht heeft u in de krant gelezen dat de Hometown Saloon Dancers naar Zweden zijn geweest om daar deel te nemen aan het WK country-line-dance. Omdat ik deel van dit team uitmaak, heeft de redactie van de dorpskrant me gevraagd om hiervan een reisverslag te maken.

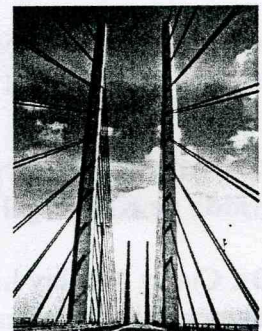
Na vele trainingen en deelname aan verschillende wedstrijden was het inmiddels eind december geworden en werd er afgereisd richting Stockholm. Vijf leden en een fantastische supporter vertrokken op de 29^e december om 21:00 uur vanuit Heerenveen in een camper. Eén lid van het team nam een vlucht vanuit Engeland naar Stockholm. Christine en ik vertrokken even na middernacht, samen met twee husky's, vanuit Nijeholtpade. Er waren toch wel even wat zorgen, want de TV-beelden hadden ons al laten zien hoe slecht het weer was met sneeuwstormen. Het eerste deel van de reis verliep voorspoedig: Groningen....

Oldenburg..... Bremen Hier bij wegwerkzaamheden even en verkeerde afslag genomen, maar we zaten weer snel op de goede route. De reis ging via Hamburg naar Puttgarden. Hier moesten we met de boot over naar Rödbyhaven . De tocht duurde 45 minuten en we probeerden onze ogen even wat rust te gunnen. Een beetje vreemde



gewaarwording: in het donker aan boord en bij het verlaten van de boot was het inmiddels licht geworden. We vervolgden onze reis in Denemarken. Dat ging niet zo snel. Kilometerslang hebben we achter een konvooi sneeuwschuivers gereden. Hoe dichterbij Kopenhagen kwamen, hoe beter de wegen werden. Via de Öresund-brug (tolbrug) konden we verder reizen richting Zweden. Deze verbinding tussen de Deense stad Kopenhagen en de Zweedse stad Malmö werd op 1 juli 2000

voor het publiek geopend. De vaste oeververbinding over de Sont tussen Kopenhagen en Malmö is in totaal 16 km lang en bestaat uit een 4 km lange tunnel, een gewone snelweg van 4 km lang over het kunstmatige eiland Pepparholmen en een 8 kilometer lange brug. Het bruggedeelte bestaat uit twee verdiepingen. Op de onderste verdieping rijden de treinen, op de bovenste verdieping het wegverkeer. Leuk om te weten is dat het kunstmatige eiland Pepparholmen (het Pepereiland) is genoemd vanwege het nabijgelegen natuurlijke eiland Saltholmen (het Zouteiland).



Wat was die brug een hel. Het waaide er gigantisch en Christine kon met pijn en moeite haar bus op de weg houden. Maar met het nodige zweet in de handen lukte dat. Het bleek tevens dat Christine de nodige angst had voor bruggen en deze in het bijzonder, want hij was wel erg hoog. Tot overmaat van ramp hadden we bij het binnenrijden van Zweden ook nog controle van de douane. We moesten onze papieren laten zien. Het ging met name om de papieren van de honden; dus de mijne maar weer gauw opgeborgen.

In Zweden aangekomen kregen we via een sms-je van de andere teamleden te horen dat we niet richting Trelleborg moesten rijden. Dat hebben we dan ook niet gedaan. Dus ging het nog steeds crescendo! Heerlijk relaxt reden we over de snelweg met aan weerszijden naaldbos, maar ook met even zoveel kilometers afrastering om te voorkomen dat het wild, met name elanden, niet de snelweg op kon komen. Intussen vond ik wel dat het busje erg veel lawaai maakte, maar ik hield steeds mezelf voor dat het erbij hoorde. Op een gegeven moment was er een flinke knal! En het busje maakte gigantisch veel kabaal. We dachten dat het de uitlaat was. Even van de snelweg af maar het geluid was gauw verdwenen. Mijn advies was dan ook:

als het de uitlaat is kunnen we gewoon met veel lawaai verder. Na het rijden van weer vele kilometers moesten we enige bergen op. Het busje wilde absoluut niet meer trekken. We konden amper afgeladen vrachtwagens met hout bijhouden. Ook de tank raakte leeg; dus



bezochten we een Statoil (benzinstation) met de naam Brahehus. De motor afzetten en.. prutteldepruttel! We stonden verkeerd. We moesten diesel tanken en geen benzine. Dus opnieuw starten, maar niks hoor!. Christine belde de ANWB en we zouden worden geholpen. Wachten duurt lang; ook in Zweden. Intussen maar genieten van het uitzicht bij avond op het stadje Gränna, dat gelegen is aan

het meer Vättern. Verder kwamen we er achter dat het benzinstation zijn naam dankte aan de ruïne van een kasteel dat er tegenover te zien was. Ook vermaakten we ons binnen met het ontcijferen van Zweedse teksten en kwamen we er achter dat ze er pruimtabak verkochten. Uiteindelijk kwam er een wagen van Falck (de Zweedse ANWB). Die man startte de auto en hij liep meteen, maar hij hoorde wel dat er iets aan de hand was met de cilinders.



We konden echt zo niet verder. Dus met de autoambulance terug naar Jönköping, wat een uur rijden was. Wat was het koud in dat busje zonder verwarming. Uiteindelijk kregen we een vervangende auto: stationcar VW Passat. Nu de bagage nog even overladen. Dat paste natuurlijk niet. Dus moesten we keuzes maken: in ieder geval de honden mee en wat we verder absoluut nodig hadden, zoals onze wedstrijdkleding. En nu maar weer verder: richting Linköping en Norrköping. Intussen ervoeren we de rit als een marathon en moesten we elkaar wakker houden met geklets waar we het intussen al drie keer over hadden gehad en met de meest onnozelste spelletjes.

Uiteindelijk kwamen we om 22:15 uur aan bij de bewuste afslag in Noord-Stockholm, die leidde naar de buitenwijk Solestuna, waar zich onze appartementen bevonden. Via onze campergangers hadden we de route al vernomen: stoplichten links; rotonde rechts; rotonde rechts en dan zouden we de camper wel zien staan. Oké dus gevolgd: stoplichten links; rotonde rechts, maar die tweede rotonde rechts kwam maar niet. Dus wat dwalen in die wijk van Stockholm. Uiteindelijk gingen we weer terug en ons licht maar eens opgestoken bij de Mc Donalds. Hele aardige mensen die voor ons zelfs een kaartje uit de computer toverden. Geweldig! Die routebeschrijving klopte aardig, totdat we in de buurt kwamen van ons appartement. Volgens een mevrouw die haar hondje uitliet, hadden straten inmiddels een andere naam gekregen. Maar ze kon ons aardig vertellen waar we moesten zijn. Uiteindelijk



aangekomen bij het Lägenhetshotell. We hadden nog even twijfels of dit juist was en probeerden onze teamleden te bellen, maar we kregen geen contact. Dan eerst maar even de honden uitlaten. Gelukkig kwam onze kamergenoot Ed naar buiten om ons te vertellen hoe we ons appartement konden vinden. Op dat moment ontsnapte Nasty, één van de husky's. De halsband zat te ruim. Wat een paniek!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Met z'n drieën zoeken!!!!!! Ik heb dat zoeken gauw opgegeven en ben begonnen met het uitladen van de bagage. Wonder boven wonder kwam Nasty weer terug en was Christine dolblij. Nu nog even de bagage en honden naar boven..... even bijkletsen met Ed.... en vervolgens naar bed om 1:30 uur: WAT EEN DAG!

De volgend morgen (oudejaarsdag) hebben we een beetje uitgeslapen, maar er moest ook nog getraind worden, want die partnermix was nog niet van hoog niveau. Ook moesten er bij het wedstrijdsecretariaat nog rugnummers gehaald worden. Dit hebben we 's avonds gedaan.

Om 12 uur hebben we elkaar nog gauw even de beste wensen voor het nieuwe jaar toegewenst en ik heb nog even contact gehad met het Dorpscentrum en dan toch maar gauw op bed.

Op nieuwjaarsdag moesten we al om 7:30 uur optreden volgens het programma. Dus waren we om half 7 al in de wedstrijdhal van het Scandic Hotel (het Scandinavische Hilton) in Upplands Väsby. Dit is ook een buitenwijk in Noord-Stockholm.

We zouden ons omkleden en even warm dansen. Het bleef lang rustig en het bleek dat de wedstrijden pas om half 10 begonnen. Ons team was pas om half elf aan de beurt met de Freezemix. Dit ging vanaf de tribune gezien heel goed. Daarna kon ik nog even de kat uit de boom kijken en me concentreren op onze Soldmix, waar ik wel aan meedeed. Op één draai na ging het bijna perfect.

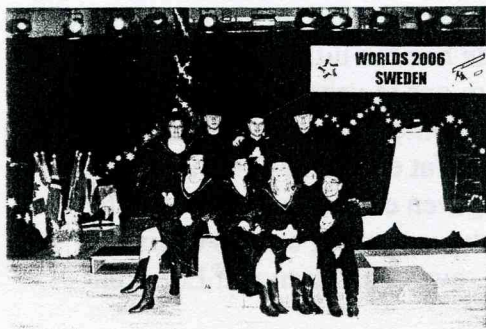
Dus met een goed gevoel konden we de dansvloer op voor onze partnermix.

Maar het zelfvertrouwen was echter niet meer zo groot, toen vlak voor ons optreden een Zwitsers team een geweldige show liet zien. Na ons optreden een heerlijk gevoel: lichaam en geest zijn helemaal leeg. En verzuring kennen we nog niet. Zo hoog is het niveau nou ook weer niet.

Eindelijk tijd voor ontspanning: even eten en verder kijken naar het dansen op wereldniveau. Verder hadden we die dag nog enige tijd ingeruimd om te shoppen. Uiteindelijk naar "huis" en onderuit gezakt wat bijgepraat.



De volgende morgen moesten we om 10 uur aanwezig zijn voor de prijsuitreiking. Met z'n allen in de camper en onder muzikale begeleiding van de "Crazy Frog" gingen we weer naar het hotel in Upplands Väsby. Tijdens de prijsuitreiking nam de spanning behoorlijk toe, want de Hometown Saloon Dancers werden bij de Large Troupes (Freezemix) steeds niet opgenoemd. We hadden allemaal het idee dat we wel eens wereldkampioen konden zijn geworden. Helaas hadden we dat volkomen verkeerd ingeschat, want het bleek een teleurstellende 6^e plaats te zijn. In de categorie Team Line (Soldmix) waren de verwachtingen niet zo groot. Er waren veel teams die beter hadden gepresteerd dan wij hadden gedaan. We moesten wel op de vloer komen, maar verlieten die ook weer gauw met onze 8^e plaats. We bleven een beetje op de rand van de vloer hangen, want we zouden zo wel weer worden opgeroepen voor de huldiging van de categorie Team Partner. Tot onze grote verbazing werd er omgeroepen dat het Zwitsers team tweede was geworden. Het kon eigenlijk niet meer mis gaan. De speaker riep: "First and Worldchampion The Hometown Saloon Dancers from The Netherlands!" De meesten van ons team barstten in tranen uit van geluk. Een enkeling, zoals ik, konden het redelijk droog houden. Maar het neemt niet weg dat het een vreemd gevoel is. Daar heb je dan maandenlang hard voor getraind. Nou snap ik een beetje de ontlading bij topsporters die een prestatie van formaat hebben neergezet. Vol trots en blijdschap namen we



onze prijs en herinnering in ontvangst. De herinnering bestond uit een steen met allerlei tekens. Het waren runentekens, waarvan de meeste zijn gevonden bij het Zweedse Uppland. Uiteraard werd het gedenkwaardige moment vastgelegd op de gevoelige plaat. Wat waren die Zwitsers teleurgesteld. Ze hadden best goed gedanst maar bleken een penalty te hebben gekregen. Dat betekent dat ze dingen hebben laten zien die volgens het reglement niet mogen. Wij hebben in de loop van de dag de overwinning gevierd:

bellen met het thuisfront, eten, drinken en natuurlijk shoppen. 's Avonds waren we van plan om de overwinning in het appartement groots te vieren in de vorm van een pyjamabal. Uiteindelijk is dat er niet van gekomen, omdat we allemaal toch wel heel erg moe waren.



De dag erna hebben Christine, Ed en ik het oude centrum van Stockholm verkend: Gamla Stan. Aan de ene kant was het indrukwekkend om te zien dat Stockholm is gebouwd op verschillende eilandjes, maar aan de andere kant zag je vooral gebouwen met een grauwe uitstraling. Zo leek het Koninklijke paleis meer op een kazerne. Na twaalfen hebben we Christine's verjaardag gevierd, omdat we toen nog als team compleet waren.

De 4^e januari moest Ed alweer vroeg op om het vliegtuig naar Nederland te halen. Christine zou hem om 5 uur naar het vliegtuig brengen. Ook dat werd een hachelijke situatie. Om half 6 werd ik wakker en zag tot mijn stomme verbazing dat de koffers van Ed er nog stonden. Dus hadden ze zich verslapen. Gauw Ed en Christine wakker gemaakt en gedrieën reden we naar Arlanda Airport. Daar hebben we afscheid van Ed genomen en wij gingen terug naar ons appartement om nog wat nachtrust mee te pakken. Niet heel lang want de anderen zouden vandaag naar het centrum van Stockholm. Ik wilde wel graag met hun mee, want Christine ging aan het werk achter haar laptop. Ze moest ook nog het één en ander regelen met de ANWB.

Samen met de andere leden van het team hebben we gewandeld door de nauwe straatjes in het centrum van Stockholm. We hebben een bezoek gebracht aan een deel van de koninklijke paleizen, waar we de nodige sfeerfoto's gemaakt hebben. Onze buikjes hebben we volgegeten op een zogenaamd eetplein. De Burgerking, de Chinees, de Griek en de Italiaan presenteerden hun etenswaar min of meer in buffetvorm, waarna je het op een overdekt terras kon opeten. Tot besluit hebben we nog even gewinkeld. Na een lange en vermoeiende dag gingen we terug naar de appartementen.



Op donderdag zijn we weer naar de wedstrijden geweest. ProAm stond op het programma. Dit betekent dat een professional danst met een amateur. M.a.w een leraar danst met zijn /haar leerling. Dit was echt genieten! Wat een topsport zeg!

's Avonds moesten wij nog even een andere vervangende auto ophalen bij Arlanda Airport. De VW Passat mocht niet mee naar Nederland, omdat het verhuurbedrijf geen connecties had in Nederland. Op Arlanda Airport aangekomen bleek het complex waar we moesten zijn reeds om 20:00 uur gesloten was. Het had te maken met een Zweedse feestdag. Volgens ons was het de vooravond van Driekoningen, dat een officiële vrij dag is voor de Zweden. Dan maar weer teruggekeerd naar het hotel, waar Chris nog wat e-mail wilde afwerken en om vervolgens terug te gaan naar ons appartement.

De volgende ochtend is het grootste deel van ons team aan de terugreis begonnen in de camper richting Holland. We hebben ze uitgezwaaid. Rond het middaguur konden wij onze andere auto ophalen op het vliegveld. Dit verliep gladjes. We hadden ons voorgenomen om onze terugreis rond middernacht aan te vangen. Dit had te maken met het feit dat we bij daglicht aan moesten komen in Oldetrijne. Dus eerst nog maar even slapen. Uiteindelijk zijn we even na middernacht vertrokken, zodat we voor de tweede keer Zweden zagen in het donker: wel een indrukwekkend gezicht trouwens die steden die daar gebouwd liggen tegen de bergen, vooral bij het mooie licht. Ook nu weer over de Sontbrug, via Kopenhagen, en met de boot naar Duitsland. Hier kregen we de gelegenheid om onze Zweedse Kronen op te

maken door taxfree te shoppen: alcoholische dranken ingekocht, maar ik geloof teveel om een douanecontrole door te komen, maar die hebben we gelukkig niet gehad.

Toen kon het gas erop richting Nederland. Christine verbaasde zich over het aantal bruggen waar we over heen moesten en die we blijkbaar op de heenweg ook hadden genomen, maar daar waren we ons in het donker toen niet bewust van geweest. Na Groningen heb ik even contact gehad met het thuisfront. Die Ford wilde wel lopen en rook het thuisfront: achter Drachten zelfs 160 op de teller. Bij Koopstra in Wolvega hebben we nog even onze outfit aangepast. De Friese vlag hingen we voor de achterrauit en Hup Holland Hup voor het zijraam. De verplichte routeplanner gaf aan om via Sonnega naar Oldetrijne te reizen. Na ongeveer



zeven lantaarnpalen kreeg ik in de gaten dat ik behoorlijk voor paal hing of hing ik aan de schandpaal? Nee hoor, een grapje. Hartstikke leuk toch zo'n welkom. Zowel bij de familie Baylé als bij het bord van Oldetrijne moest er gestopt worden voor een fotosessie, want daar had het ontvangstcomité ook het nodige weggezet. Eindelijk begonnen we aan de laatste kilometers na een reis van bijna 1400 km in 15 uur.....

En wat schertst mijn verbazing? Daar is mijn fanclub als ontvangstcomité aanwezig. Geweldig!

Erg moe en genietend van een bakje koffie doen we onze verhalen. Intussen komt Pieter me namens Plaatselijk Belang een bloemetje aanbieden. Nadat de visite naar huis was, ben ik gauw mijn eigen bed ingekropen om de broodnodige slaap in te halen.

Via deze weg wil ik heel speciaal het thuisfront en mijn fanclub bedanken voor het geweldige onthaal. Daarnaast wil ik graag van de gelegenheid gebruik maken om iedereen te bedanken voor de kaartjes, felicitaties, bloemen en andere attenties die ik heb mogen ontvangen. Hartelijk dank!

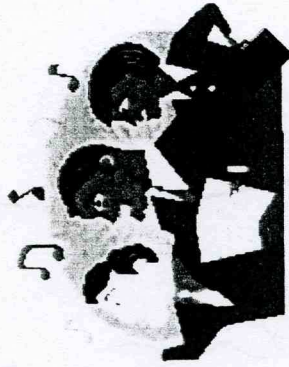
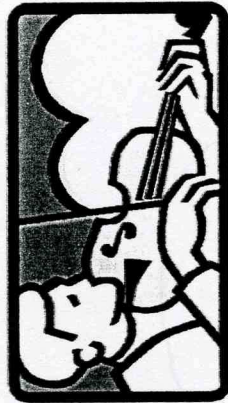
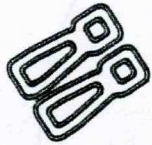
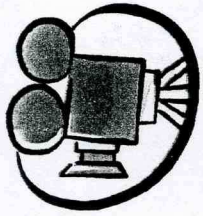


Grietje Postma

Voor meer foto's en een verslag van het evenement kunt u terecht op de website: www.hometownsaloondancers.nl

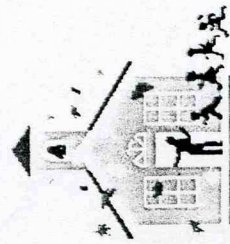
Ook vindt u hier allerlei informatie en links met betrekking tot het lijndansen.

ZANG OF ACTEERTALENT ALLES IS MOGELIJK



BOMMEKE

Geef je snel op
Tienke 499348
Anneke 499363



Komt allen
het wordt weer SUPER

14 april 2005
Dorpscentrum



In Memoriam

Maandag 30 januari ontvingen we het droevige bericht dat

Dirk Groenendijk

vriend van onze voorzitter van de Ouderraad
Hester de Vries na een tragisch ongeval is overleden.

We wensen Hester, Roos en Jacques alle steun en kracht toe om
dit grote verlies te kunnen aanvaarden.

